

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

Είδε ο Χάρος ποτέ, στην άγρια πάλη
 Ποῦ κάτω ἐδῶ μὲ κάθε πλάσμα κάνει,
 Είδε νίκη καμμία τέτοιο νὰ βάλῃ
 Λουλουδιῶραϊο στὸ μαῦρο του στεφάνι ;

Τί καριερεῖ ; — Στῆς ὑποψίας τῆ ζάλη,
 Βαστάει ψηλὰ τὸ ἀλύπντο δρεπάνι,
 Θωροῶντας ὅτι ἀπὸ τὰ πρώτα κάλλη
 Τὸ θῦμα τῆς ὀργῆς του ἓνα δὲ χάνει.

Ἄχ! ἡ Ζωὴ στὸ λείψανο θλιμμένη,
 Τὸν ἴσκιο τῆς τοῦ κάκου ἀπλόνει ἀκόμα,
 Καὶ μία παρηγοριά τὴν ἄρα τῆς μένει :

Μ' ἀγάπη σκύφτει ἐκεῖ κοντὰ στὸ στρώμα
 Νεογέννητου παιδιοῦ, καὶ δὲ χορταίνει
 Χίλιας φοραὶς νὰ τοῦ φιλήῃ τὸ στόμα.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Γυρίστε, Πικραμένοι, ὅλοι τὸ μάτι
 Ἐκεῖ ποῦ ροδοπροσώπη χαράζει
 Μέρα γλυκειὰ δὲ ὀλόχρυσο κρεβάτι.
 Νά! τὸ πουλάκι, ὅπου ξυπνάει, σὰς κράζει.

Ἄν, ὅπου ἡ μαύρη νύχτα εἶναι φευγάτη
 Δάκρυ ὁ καῦμός θ' ἀκολουθήῃ νὰ βγάξῃ,
 Ἄς τρέχῃ ὡς αὐγινὴ στάλα δροσάτη,
 Ποῦ τὸ στεγνὸ χορτάρι ἀναγαλλιάζει.

Ἐκεῖ θ' ἀκούτε ἀνάσασθαι νὰ φέρῃ
 Στοῦ πόνου ποῦ σὰς καίει τ' ἀψὺ φαρμάκι
 Ἐνα γλυκὸ, βαλσαμωμένο ἀέρι.

Εἶναι μάννας εὐχοῦλα, ὅπως φτάκη
 Μὲς ἀπ' ὥραϊα ξεμακρυσμένα μέρη,
 Καὶ ναῦρη ἐπιπῆ τ' ἀφτέρωτο πουλάκι.